

Llibres

Coordina Josep Lambies
jlambies@timeout.cat

La casa que no va cremar del tot

Peter Cameron ens explica una història victoriana amb sexe reprimat. En **Jospe Lambies** no caminarà sol pel bosc de nit

Heus aquí un llibre que no fa cap mena d'esforç per amagar la seva genètica. Té un títol que sona a *Jane Eyre*, hi surt una majordoma més mala pècora que la senyora Danvers de *Rebecca* i comença, igual que *El bon soldat* de Ford Madox Ford, com la història més trista mai explicada. També hi ha una jove òrfena carregada de conflictes, un Manderlay perdut entre les boires del Leicestershire de mitjans de segle i un heroi de guerra que té una cama amputada. "Jo no vaig conèixer l'Anglaterra del 1950—diu Peter Cameron—, però he llegit molta novel·la britànica dels últims 150 anys, i això m'ha donat corda suficient". No sabeu el que us espera.

Des que es va publicar *Algún dia este dolor te serà útil*, Cameron s'ha convertit, a ulls de tothom, en un dels escriptors més solvents de la literatura gai contemporània. "M'agradava la idea que això passés després de la Segona Guerra Mundial perquè és un moment de passió reprimida i persecució —explica—. Més que qualsevol altre". El nostre, John Dowell

És l'autor d' *Algún dia este dolor te serà útil*.

mutilat, el que viu a la gran mansió de Harrington amb una mare moribunda i l'escàs servei que encara regenta la cuina, està enamorat del seu millor amic. I la Coral Glynn del títol és una infermera a temps complet que, un cop enterrada la matriarca, es converteix en esposa del veterà del monyó i en senyora de la casa. "Per això, en la primera versió, s'havia de titular *Un estrany matrimoni*", etziba Cameron.

I sí, hi ha vestits de color lavanda, llagostins en salsa, passejades pels boscos sota la pluja i tasses de te al costat de la llar de foc. Però també abusos sexuals, i inspectors de policia, i una nena lligada amb cordes en una clariana, amb el cos ple de blaus. "Totes les novel·les victorianes tenen el seu costat gòtic i espantós—diu Cameron—. Necessitava incorporar petites dosis de violència perquè els personatges poguessin reaccionar, i evolucionar". No us confongueu, està lluny de les

clàssiques trames de lladres i serenos. Diguem que hi ha una mica de sang, la justa, per crear atmosfera.

Perquè, en realitat, comença com la història més trista mai explicada, però no acaba en desfeta total. "Arrenca amb l'ambient d'*Alarma en el expreso*, o de qualsevol altra d'aquestes pel·lícules de Hitchcock de primera etapa, fosques i fredes, i acaba com una comèdia dels anys 60, a tot color", rebla l'autor. Fins i tot els feus de la societat rural britànica, desocupada, avorrida i amant del safareig, arriben a obrir mires amb el temps. "Jo no tinc cor per impedir que els meus personatges s'apropin una mica a la felicitat", conclou. Fins i tot la majordoma, aquella senyora Danvers que semblava que havia de cremar Manderlay per segon cop, pesca marit.

CORAL GLYNN
Libros del Asteroide
270 pàg. 18,95 €

SOM I LLEGIM

Ada Castell

Un llibre tatuat

✿ Mai no diguis d'aquesta aigua no en beuré, diu la dita. Això és el que deuria pensar el novel·lista Nicholas Royle quan aquesta setmana, a la Ràdio 4 de la BBC, recordava quan es va fer tatuar la pell, ara fa una dècada. Ho va fer per amor a l'art.

✿ Resulta que el 2003, l'artista Shelley Jackson, va decidir escriure un conte de 2.000 paraules. Fins aquí, res de nou sota la capa del sol. Cada cop hi ha més gent que s'anima a evocar les seves dèries en la ficció curta. Però la benvolguda Jackson, ja reconeguda per les seves hiperficcions a la xarxa i altres estranyeses, va voler que cadascuna d'aquestes paraules fos tatuada en la pell d'un individu: un paio per mot.

✿ Per sorpresa d'ella mateixa, molts es van presentar voluntaris a l'agulla tintada. En podeu veure exemples a www.ineradicable-stain.com. La clau era que només els qui es deixaven tatuar podrien llegir el conte, *Skin Project*, en un format menys fragmentat i més factible. Aquest detall per despertar la curiositat i potenciar l'exclusivitat va ser la que va fer caure Royle en aquesta pràctica del culte al cos que, en principi, no anava gens amb ell. Per sort, diu, li va tocar una paraula curta.

✿ S'hi va animar perquè va trobar que la idea era ben curiosa. Cert. La pensada de Jackson continua sent una estranyesa en el món de l'edició, un món que cada cop se les ha d'empescar més per buscar estratègies espectaculars, com fer llibres que fan olor o portades que ens enceguen de tan horteres com són. Llàstima que aquestes estratègies de màrqueting sovint ens allunyin de l'austeritat que reclama la bona literatura, aquella que ens arriba de forma discreta i amb tota la potència d'un bon tatuatge, tal com va demostrar Jackson amb la seva acció.